

Η απελευθέρωση από τη δυναστεία των παθών μέσα στη Φυλακή

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=89578>]

Η υπερηφάνεια

Φοβερό κακό. Κι έχει σαν καρπό της το πείσμα. Πότε καταλαβαίνουμε ότι ένας άνθρωπος έχει υπερηφάνεια; Όταν επιμένει στη γνώμη του. Ο ταπεινός άνθρωπος συμφωνεί με τον άλλον. Ο υπερήφανος διαφωνεί με όλους. Τον πιάνει ένα πείσμα, πείσμα καλογερικό, πείσμα κρητικό, πείσμα μακεδονικό, πείσμα ελληνικό. Και μέσα σ' αυτό το πείσμα, είναι ικανός να κάνει ό,τι πιο καταστροφικό για τη ζωή του. Πολλοί παίρνουν το δρόμο για τή Φυλακή εξαιτίας της υπερηφάνειας και του θυμού. Αυτά τα δυο μαζί καταργούν τη λογική. Κλείνουν τα μάτια, για να μη βλέπουν το κακό που προξενεί ο άνθρωπος, και ο χειμώνας έρχεται βαρύς στην ψυχή την υπερήφανη και τη θυμώδη. Αν όμως είμαστε άνθρωποι με πραότητα και ταπείνωση, ο ένας δέχεται τη γνώμη του άλλου, έστω κι αν διαφωνεί στο βάθος. Αλλά για χάρη Της ηρεμίας συμφωνεί. Αυτό είναι άνοιξη. Γαλήνη. Ειρήνη. Ομορφιά. Λέμε: Διαφωνήσαμε οι δυο, ο Κώστας με το Γιώργο, αλλά χωρίσαμε αγαπημένοι. Δικαίωμά μας βέβαια είναι να μή συμφωνούμε κάποιος φορές, γιατί έχουμε διαφορετική γνώμη για ένα θέμα. Ναι. Ας διαφωνούμε. Να είμαστε όμως πάντα αγαπημένοι. Άχ, αν δεν είχαμε υπερηφάνεια, αν δεν είχαμε αυτό το πείσμα που κάνει τη ζωή μας άνω-κάτω, πόσο γλυκά θά ζούσαμε με όλους! Ανοιξιάτικη θα ήταν πάντα η ζωή μας. Παραδεισένια. «Ευωδία Χριστού» (Β' Κορ. 2, 15) πραγματικά.

Η βλασφημία

Είναι χαρακτηριστικό κυρίως των ανδρών. Εμείς δε οι Έλληνες έχουμε ρεκόρ στη βλασφημία. Βλασφημούμε τον ίδιο το Θεό που μας δίνει τον ήλιο, τη βροχή, τον αέρα. Την ομορφιά της άνοιξης και των άλλων εποχών. Αυτόν τολμούμε και βλασφημούμε, αντί να είμαστε ευγνώμονες για τις τόσες δωρεές του. Αλλά δυστυχώς υβρίζουμε όχι μόνον το Θεό, αλλά και το συνάνθρωπό μας, που είναι εικόνα του Θεού και αδελφός μας εν Χριστώ Ιησού. Γιατί, λοιπόν, να κακολογούμε; Μιά καλή κουβέντα, μια καλημέρα, ένα «Χριστός Ανέστη», είναι καλύτερα από κάθε κακό λόγο. Αυτά ταιριάζουν στα χείλη του χριστιανού, που θέλει να ζεί με συνέπεια στη ζωή του, στα ίχνη του Χριστού και να είναι ένα καλό παράδειγμα για όλους.

Αυτά τα τρία πάθη ήθελα να υπογραμμίσω στην αγάπη σας. Το θυμό. Την υπερηφάνεια. Και τη βλασφημία.

Αν αυτά τα κόψουμε κι αναστηθούμε σάν από τον τάφο, η ζωή θα είναι ωραία και μέσα στη φυλακή. Γιατί η ψυχή θά είναι ελεύθερη από τα πάθη. Το σώμα φυλακίζεται. Η ψυχή όμως παραμένει ελεύθερη, δεν έχει τα δεσμά των παθών. Η αληθινή ελευθερία δεν είναι η ελευθερία του σώματος, αλλά η ελευθερία της ψυχής. Μέσα μας είναι η ελευθερία. Δεν είναι έξω. Πολλοί ελεύθεροι ως προς το σώμα είναι πιο δυστυχισμένοι από τους φυλακισμένους, όταν κυριαρχούν τα πάθη

μέσα τους. Σας ερωτώ: Ένας θυμώδης μπορεί να φάει γλυκό ψωμί; Ένας πεισματαρής μπορεί να χαρεί τη ζωή του; Ένας βλάσφημος που τολμά να υβρίσει το Θεό της αγάπης και της μακροθυμίας, μπορεί να ζεί ελεύθερα, ήρεμα, γλυκά; Είναι ευτυχισμένος; Όχι, δεν είναι. Γιατί δέν είναι ελεύθερος ψυχικά. Είναι σκλάβος των παθών του. Των αδυναμιών του.

Κι εγώ ήρθα σήμερα να σας μιλήσω για τη λευτεριά της ψυχής. Κλείνουμε πόρτες, παράθυρα και περιορίζουμε το σώμα. Την ψυχή όμως δεν τη φυλακίζουμε. Αυτή παραμένει ελεύθερη, όταν δεν έχει πάθη. Και ο ελεύθερος φυλακισμένος μπορεί να σκέπτεται με αγάπη και χαρά την οικογένεια του. Τους συγγενείς και τους φίλους του. Παίρνει και γράφει ένα γράμμα και λέει: «Σεβαστοί μου γονείς, αγαπητά μου παιδιά, και μόνο που σας σκέπτομαι, νιώθω ελεύθερος. Νιώθω χαρούμενος κι ας είμαι στη φυλακή. Κάνω κουράγιο. Κάνω υπομονή, για να γυρίσω κοντά σας. Όχι όμως ίδιος. Καλύτερος τώρα. Χωρίς τα παλιά εκείνα λάθη που με έφεραν στη φυλακή. Γιατί η φυλακή έγινε για μένα ευλογία από το Θεό. Άλλαξα. Αρνήθηκα τό

Αγαπητοί μου κρατούμενοι,

άγαπητοί μου αδελφοί καί αδελφοί του Χριστού,

Η ζωή είναι όμορφη και αξίζει να τη ζεί κανείς, αν η ψυχή του είναι ελεύθερη. Ελεύθερη από κάθε πάθος, που γίνεται αλυσίδα βαριά και πνίγει τα αισθήματα της ψυχής. Να θυμάστε, σας παρακαλώ, αυτά τα απλά μου λόγια. Να τα θυμάστε και να αγωνίζεστε. Να τα θυμάστε και να κάνετε υπομονή. Να έχετε αντοχή και δύναμη,

μέχρι την ημέρα που θα βγείτε από τη φυλακή αυτή και ποτέ-ποτέ-ποτέ ξανά τα ίδια λάθη. Μήν ξαναπατήσετε ποτέ στη φυλακή.

Εύχομαι από τα βάθη της καρδιάς μου ολοι να ζούμε ελεύθεροι. Ελεύθεροι σωματικά. Ελεύθεροι και ψυχικά, για να τραγουδούμε την ομορφιά της ζωής, έστω και φτωχοί, έστω και τυφλοί, έστω και παράλυτοι. Η ομορφιά βιώνεται μέσα μας. Και πάνω από όλα, να ψάλλουμε με ευγνωμοσύνη τον ύμνο της αγάπης της Παναγίας μας προς τον Υιό και Θεό της: «Ω γλυκύ μου έαρ... »! Ω γλυκιά μου άνοιξη! Ω Χριστέ μου, πόσο σ' ευχαριστώ που Σε γνώρισα! Πόσο σε αγαπώ! Μαζί Σου είμαι ελεύθερος. Μαζί Σου θέλω να συνεχίσω να ζώ. Θέλω να υπάρχω.

Καλό κουράγιο, αδελφοί! Καλή υπομονή!

Πηγή: Τριμηνιαίο ορθόδοξο χριστιανικό περιοδικό, Παλμοί, έτος 50^ο, Ιούλιος - Σεπτέμβριος 2014